

& SAVOIR-VIVRE®

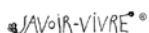
Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

Patricia Gucci
împreună cu Wendy Holden

ÎN NUMELE LUI GUCCI

traducere din limba engleză de
LOREDANA BUCUROAIA

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Patricia Gucci

IN THE NAME OF GUCCI

© 2016 by Patricia Gucci

This translation published by arrangement with Crown Archetype,
an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Photos that compliment this book can be found at: patriciagucci.com/biography.htm

Imaginea copertei: Ana Wagner

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Mihai MOROIU

Corector: Rodica CREȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GUCCI, PATRICIA

În numele lui Gucci / Patricia Gucci;

trad.: Loredana Bucuroaia; - București: Baroque Books & Arts, 2016

ISBN 978-606-8564-65-4

I. Bucuroaia, Loredana (trad.)

687.1/.3(450)

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică
nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright,
conform Legii Dreptului de Autor.

Pentru mama

Evenimentele descrise în această carte sunt bazate pe întâmplările la care am fost martoră și pe cele povestite de părinții mei sau de alții. De câte ori a fost posibil am încercat să verific independent informațiile, dar sunt conștientă că alte persoane și le-ar putea aminti într-o manieră diferită. În unele cazuri am schimbat numele anumitor persoane, pentru a le proteja sau pentru a nu le crea neplăceri. Eventualele inadvertențe îmi aparțin.

Prolog

În ziua înmormântării tatălui meu simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare. Ca și cum globul pământesc continua să se rotească, iar eu rămăsesem cumva pe loc.

La douăzeci și șase de ani, cu mai puțin de o lună până să dau naștere celui de-al doilea copil, priveam desfigurată de durere și de sarcină cum îi era adus sicriul în biserica din Roma. Era prima înmormântare la care participam și ideea că întreaga lui ființă atât de vitală era închisă într-o cutie de lemn mi-a răpit și puținul echilibru pe care îl mai aveam.

Ținându-mă strâns de mânerul băncii, am aruncat o privire spre mama mea, Bruna, care stătea nemișcată lângă mine, cu ochii ei mari, căprui, ascunși în spatele unor ochelari de soare uriași. Era atât de pierdută în propria tristețe, încât nu-mi putea oferi alinare. M-am simțit singură pe lume – și nu era prima dată.

Adevărul e că ea și Papà au trăit în propria lor lume cu mult înainte să apar eu în viața lor. Încă din primele zile ale iubirii lor interzise, în anii 1950, legătura dintre ei a fost incredibil de profundă. Eu am fost copilul-surpriză al iubirii lor, trimisă de tata să mă nasc într-o altă țară, ca să evite un scandal.

Aldo Gucci, vizionarul creator al faimoasei case de modă, nu era un bărbat pe care să-l contrazici. Un om de afaceri și un deschizător de drumuri de un dinamism extraordinar, el a transformat mica firmă de genți de voiaj a tatălui său într-un fenomen global care a ajuns să simbolizeze eleganța stilului italian. Apoi, printr-o întorsătură dramatică a evenimentelor, a urmat declinul dureros și distrugerea moștenirii de familie pe care s-a luptat atât de mult să o păstreze. În ultimii cinci ani de viață, o serie de trădări amintind de tragedia Regelui Lear a culminat cu vânzarea afacerii, ducând în cele din urmă la moartea sa.

Dar pentru mine Papà nu a fost o persoană pe care să o judeci sau să o compătimești. Era doar tatăl meu chipeș, întotdeauna zâmbitor, învăluit într-un parfum distinctiv, care apărea brusc în viața noastră ca o pasăre exotică, în explozii dinamice și sonore. Înalt, suplu și în continuă mișcare, venea ca o furtună, umplând cu energie și bună dispoziție casa noastră altfel liniștită și statică. Un bărbat ca nimeni altul, el era vulnerabil, uman și departe de a fi perfect. Chiar dacă nu îl vedeam nici suficient de des, nici suficient de mult, el a fost liantul dintre mama și mine.

Acum el nu mai era și trebuia să facem față înmormântării lui. Și nu doar slujbei de o oră de la biserică, ci și drumului apăsător de trei ore până la mausoleul familiei Gucci din afara Florenței. Avea să fie o zi interminabilă, iar asta după câteva săptămâni lungi și dificile. Mama, tata și cu mine am stat împreună la o clinică medicală catolică așteptând finalul, dar fără să credem cu adevărat că el va veni.

În timp ce călugărițele pășeau ușor pe lângă noi, mama stătea la un capăt al patului, iar eu, la celălalt. Eram paznicii secretelor lui și gardienii adevărului său – cele două femei care îl cunoșteau pe adevăratul Aldo Gucci și care îl iubeau așa cum era.

Din clipa în care tatăl meu căsătorit a zărit-o pe „La Bella Bruna” (Frumoasa Bruna), proaspăt angajată ca vânzătoare în magazinul lui de la Roma, și-a pierdut capul – și inima. Fata timidă de optsprezece ani avea să devină punctul de

reper al tatălui meu și busola în funcție de care avea să-și conducă tot restul vieții. Pe parcursul celor trei decenii în care a traversat globul în lung și-n lat pentru a-și construi imperiul, Bruna era cea la care „Dottor” Gucci – așa cum era adesea numit – revenea întotdeauna pentru sprijin și refugiu. Și tot ea a fost cea care l-a ținut de mână pe patul de moarte.

Tânăra frumusețe, a cărei înfățișare fusese comparată cu aceea a faimoaselor staruri italiene de cinema din era respectivă, a avut de plătit un preț mare stând ascunsă în toți acei ani. La fel și eu. Fiind un copil interiorizat, care a trebuit să se maturizeze rapid, am fost bulversată de izolarea lentă și tristă a mamei mele și de modul în care m-a exclus din cercul lor intim.

Povestea lor uluitoare părea de mult uitată în dimineața înmormântării sale, din ianuarie 1991, la Chiesa di Santa Chiara din nord-vestul Romei. Franco, șoferul tatălui meu, ne-a dus în tăcere la biserica modernă, de culoarea teracotei. Alăturându-ne mulțimii de oameni îndoliați, am urcat tulburate pe scările impresionante din piatră și am fost conduse spre locurile noastre, alături de angajați ai companiei și parteneri de afaceri sosiți din toate colțurile lumii ca să-și prezinte omagiile vestitului patriarh Gucci.

În cealaltă jumătate a naosului stătea Olwen, prima soție a tatălui meu, susținută de cei trei frați vitregi ai mei, Giorgio, Paolo și Roberto, de a căror existență nu am știut până la vârsta de zece ani. Cele două familii nu se aflaseră niciodată până atunci sub același acoperiș, iar atmosfera era glacială. Era, de asemenea, prima oară când o vedeam pe mama lor. Dacă m-aș fi gândit vreodată, cred că mi-aș fi imaginat-o ca pe o englezoaică elegantă, mai în vârstă, dreptă ca o lumânare, băfoasă, îmbrăcată cu o bluză și un cardigan asortate cu perle. Era de fapt o doamnă micuță, bătrână, într-un scaun cu rotile, a cărei fragilitate fizică și psihică la vârsta de optzeci și unu de ani m-a șocat. Mama, încremenită de durere, nici nu părea să o observe.

Nu am conștientizat nici separarea clară dintre noi și cealaltă parte a familiei tatălui meu. Era o poziție cu care

eram obișnuite. În acea dimineață amară, stând în clădirea aceea neatrăgătoare, nu puteam decât să-mi fac puțin aer vânturându-mi mâna deasupra copilului meu încă nenăscut și să mă întreb cum vom supraviețui fără protecția tatălui meu în fața furtunilor de familie. El nu mai era de mai puțin de o săptămână și, chiar dacă mama încă îl vedea în visele ei, ne simțeam amândouă lăsate cu totul în voia sorții.

Așa cum era de așteptat, Papă și-a pus toate lucrurile în ordine cu mult înainte să cadă în acea comă fatală. Și-a organizat propria înmormântare, încredințând apoi aranjamentele angajaților săi cei mai devotați. Urma să fie o slujbă simplă, fără flori și cu puține elogii.

Dornic să îi aducă un omagiu mamei, și-a scris propriul necrolog care urma să fie publicat după moarte. Aldo Gucci, a scris el, a lăsat în urmă pe *soția* sa, Bruna Palombo, și pe *partenera* sa, Olwen Price. Câteva ziare italiene au publicat fidel distincția dintre cele două femei, exact așa cum intenționase tatăl meu.

Ziarul *New York Times*, în schimb, nu a făcut-o. Publicat la două zile după moartea sa, necrologul a citat descrierea făcută de președintele John F. Kennedy: „primul ambasador italian al modei”. Articolul se termina cu propoziția: „În urma domnului Gucci au rămas *soția* sa, fosta Olwen Price, și cei trei băieți, Roberto, Giorgio și Paolo.”

Nicio mențiune despre mama sau despre mine.

Era o omisiune evidentă, probabil pusă la cale de cealaltă parte a familiei, dar nu puteam face nimic în privința asta. Nu puteam contracara nici celelalte lucruri dezagreabile scrise despre tatăl meu după dispariția sa. Din motive legale și pentru o perioadă lungă, am fost obligată să rămân invizibilă – așa cum și-au dorit-o alții –, fiindu-mi interzis să dezvălui ceva.

Până acum.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, aceasta este povestea niciodată spusă până acum – povestea tatălui meu, a mamei mele și a imperiului global creat de el care, la urma urmei, a dat formă vieților noastre.

Acum este povestea mea și a venit momentul să o spun.

Anii de după moartea tatălui meu nu au fost ușori pentru mine și mama. Relația dintre noi nu fusese niciodată foarte strânsă, amândouă fiind preocupate de propriile probleme, iar absența lui nu a făcut decât să înrăutățească situația.

Rămasă fără bărbatul care îi devenise prieten, soț, fiu și un al doilea tată în același timp, mama era copleșită de durere și de teamă. Se simțea pierdută fără forța care ne împingea înainte. De fiecare dată când am încercat să o consolez, m-a îndepărtat, iar apoi am fost prea prinsă cu alte probleme ca să mai încerc. Căsnicia mea se destrăma, aveam un copil nou-născut și rămăsese în seama mea să tratez cu avocații pentru moștenirea lăsată de tata. Nu aveam timp să jelesc. Pierderea suferită o adusese pe mama într-o stare de incoerență totală, iar eu nu știam cum să o ajut în eforturile ei de a accepta situația.

Neajutorarea ei a închis practic toate canalele de comunicare dintre noi într-un moment în care aveam mai mult ca oricând nevoie de ea. În următorii ani nu am ținut legătura aproape deloc. Trecusem de patruzeci de ani și numărăm deja două căsnicii eșuate care și-au pus amprenta și

asupra celor trei fete ale mele. Din motive pe care nu reușisem încă să le înțeleg, atrăgeam bărbați total nepotriviti pentru mine și sufeream enorm din cauza asta. Iubirea adevărată – ca aceea împărtășită de părinții mei pe parcursul relației lor lungi și complicate – mă ocolise.

Din fericire am avut parte de prieteni minunați, dar mă susțineau și ei doar atât cât puteau. Rugăciunile și meditația m-au ajutat, dar mi-am dat seama că o parte a problemei era că mă simțeam dezrădăcinată. Nu-mi întâlnisem niciodată bunicii și abia îmi cunoșteam frații. Pe tatăl meu am început să-l cunosc cu adevărat doar în ultima parte a vieții sale, iar mama rămăsese un mister pentru mine. Cu cât am săpat mai mult în propriul subconștient, cu atât am realizat că alegerile mele nechibzuite păreau să fie legate de copilăria fracturată și de relațiile de familie disfuncționale. Pentru a merge înainte, trebuia să mă întorc la rădăcini și să mă împac cu propriul trecut.

La un moment dat m-am gândit că poate, dacă aș scrie o carte despre tatăl meu, m-ar ajuta. Am vrut să aștern pe hârtie viața noastră cu el așa cum am trăit-o – ca o mărturie pentru familia mea. Speram să le las copiilor mei un memento unic și sincer, nu povestea cu iz senzationalist spusă de alții. Și, cel mai important, cred că tatăl meu își merită locul în istorie, nu doar pentru rolul său în crearea brandului Gucci, ci și pentru rolul de pionier în crearea și răspândirea în toată lumea a faimoasei etichete „Made in Italy”.

Dar ceea ce nu am prevăzut a fost că documentarea pentru carte avea să mă apropie din nou de mama. După ani de înstrăinare, am reușit într-un final să încep să înțeleg legătura lor unică și să-i acord mamei creditul cuvenit.

Surpriza a apărut în 2009, când am vizitat-o la Roma. După o regretabilă perioadă de șase luni în care comunicarea dintre noi se limitase la conversații telefonice de două ori pe săptămână, am stat față în față și am început

să vorbim. Sperând să învăț ceva din periplul ei spre descoperirea de sine, i-am povestit despre experiențele prin care trecusem în ultimele luni, inclusiv despre călătoriile și vizitele făcute la diverse refugii spirituale. A înțeles că încă încercam să mă „descopăr”.

– Am întâlnit mulți oameni interesați, iar unii dintre ei m-au făcut să realizez câte lacune există în amintirile mele din copilărie, i-am spus eu cu prudență. De fapt, toată povestea nu e decât o mare gaură neagră. Recunosc că nu am întrebat niciodată, dar știu atât de puține despre tine, despre Papă și despre viața voastră când erați mai tineri și mi-aș dori să aflu mai multe.

Îmi dădeam seama din limbajul său corporal că nu se simțea în largul ei cu direcția în care o luase discuția și că prefera să nu vorbească despre așa ceva. De fiecare dată când încercasem în trecut, ea închisese subiectul spunând că nu-și aduce aminte sau – și mai grăitor – că nu voia să-și aducă aminte. Obişnuința de a ține totul în ea, fără să explice niciodată nimic și lăsându-mă să bâjbâi prin întuneric, era un tipar care se repetase pe tot parcursul vieții mele, așa că mă temeam că nu se va schimba acum mare lucru.

Cum era de așteptat, m-a măsurat sceptic și a dat din umeri.

– La ce bun, după toți acești ani? m-a întrebat ea.

– Păi, m-am gândit că poate te-ar ajuta și pe tine dacă ai vorbi despre asta, i-am răspuns. Știu că întotdeauna te-ai simțit neînțeleasă.

M-a privit în liniște câteva momente. Când s-a ridicat abrupt și s-a îndreptat spre dormitor, am crezut că am mers prea departe și că discuția era încheiată. Dar ceva din ce am spus în acea zi trebuie că a mișcat-o, pentru că a revenit cu o geantă de piele purtând emblema Gucci.

– Tatăl tău mi-a scris multe scrisori. Le-am păstrat pe toate. Uite, vreau să ți le ofer, mi-a zis ea întinzându-mi geanta.

Până în acel moment, în apartamentul luminat de razele soarelui, habar nu aveam că Papà i-ar fi trimis măcar un bilețel mamei. Își trăise viața într-un galop continuu și nu-mi imaginam când să fi avut timp să îi scrie atâtea *lettere d'amore*.

M-am abținut cu înțelepciune de la orice comentarii, am desfăcut fermoarul genții și am scos un teanc de scrisori, unele pe hârtie albastră cu însemnele poștei aeriene, altele pe coli de hârtie cu antetul hotelului, scrise la mașină sau scrise de mână de tatăl meu – toate în italiană. Prețioasei arhive din anii în care o curta pe mama, între 1958 și 1961, i se adăugau telegramele de peste Ocean. De ce o fi păstrat toate aceste scrisori timp de peste cincizeci de ani?

Răsfoindu-le rapid, mi-a atras atenția un paragraf: „Comoara mea, iubirea mea, nu mă părăsi! Nu distruge tot ce este mai bun în viața mea... nu mă da la o parte; acest sentiment nu este o pasiune de moment, ci o iubire complexă, fără margini.”

Nu-mi venea să cred ce citesc. Mama m-a urmărit câteva secunde în timp ce le răsfoiam, apoi s-a ridicat să facă un ceai.

– Sunt scrisori atât de frumoase, a spus ea încet, din cadrul ușii. Tatăl tău era un maestru al cuvintelor. A fost unul dintre lucrurile care m-au atras la el de la bun început.

– Vrei să le citim împreună? am întrebat-o.

Dar și-a ridicat mâna și a clătinat din cap.

– Nu pot. Îmi amintesc ce sentiment îmi dădeau în urmă cu atâția ani. Și asta este de ajuns.

Mi-au dat lacrimile: tocmai îmi oferise o moștenire de neprețuit. La două decenii după moartea lui, deschisese o fereastră spre viața lor secretă – prima dată când puteam să arunc o privire spre ceea ce fusese un adevărat mister pentru mine atât de mult timp.

– Dar sunt incredibile, mamă! am exclamat.